

regel havde været gældende, skulle det have været sat til 1. behandling senest 9. februar, men det var, efter at spørgsmålet havde været rejst i udvalget for forretningsordenen, først sat på ugeplanen for tingets møde 7. marts. Forslaget var ikke udtryk for noget angreb på formanden, men tilsigtede at give formanden større mulighed for at afvise en pression, som han ellers ikke kunne værgе sig imod.

Bomholt (S) var på baggrund af de mange kritiske bemærkninger i en række venstreblade meget taknemlig for Poul Hartlings udtalelse om, at forslaget ikke indeholdt noget angreb på formanden. Han mente i øvrigt, at det var bedre at forhandle sådanne spørgsmål i præsidiet fremfor i forretningsordenen at indføre snævre og stive direktiver for formanden. En stiv 10 dages regel kunne virke generende i visse perioder med mange 2. og 3. behandlinger og i perioder, hvor mange lovforslag var fremsat. En ministers sygdom eller bortrejse kunne virke forsinkende. Hvis der skulle komme et antal mindre partier ind i folketinget, ville de ved fremsættelse af private forslag simpelt hen kunne blokere forretningsgangen. Hertil kom det mere væsentlige, at forslagsstillerne af et privat forslag vil være interesseret i regeringens svar, og dette svar kan ikke foreligge, før den pågældende minister har ladet foretaget en nærmere undersøgelse af forslaget. Under normale forhold ville en måneds ventetid for et privat forslag være et yderpunkt. På den anden side ville den foreslåede frist på 10 mødedage være for kort. Den nuværende præsidiordnung var i virkeligheden bedst egnet til at løse problemer, som måtte opstå. Forslaget gik nu til forhandling i forretningsordensudvalget, og så måtte man se, hvor langt en saglig argumentation kunne række.

Poul Sørensen (KF) forstod godt, at en forslagsstiller blev utålmodig, når et forslag lå så længe som sket. Han mente, at man i forretningsordensudvalget skulle søge at finde frem til en ændring, som kunne sikre behandlingen af fremsatte forslag, og som kunne tilfredsstille både regeringsbænkene og oppositionspartierne. Hans parti havde i øvrigt også ønske om ændring af arbejdsgangen på andre områder.

Poul Dam (SF) var ikke utilfreds med den bestående ordning og mente, at der kunne være noget principielt rigtigt i, at regeringsforslag havde forrang fremfor private forslag, idet det under et parlamentarisk system var regeringens opgave at lede lovgivningsarbejdet. Regeringen havde i sin programtale bebudet sine forslag, mens de private forslag kom forholdsvis pludseligt, og det var rimeligt, at de blev undersøgt grundigt, inden de sattes til forhandling. SF var ikke særlig begejstret for forslaget, men ville være med til i forretningsordensudvalget at drøfte problemerne omkring private forslags placering i lovgivningsarbejdet.

Hilmar Bauwgaard (RV) følte ikke, at det rejste problem kunne opfattes som nogen kritik af formanden, hvis ledelse alle måtte nære den dybeste respekt for. En 10 dages regel var måske for stiv, men